

Bert van Gemert vertelt (7)

De veertigdaagsche vasten. Hoe de wevers vroeger, die dagen meemaakten, ofwel: hoe ze vroeger vasten.

Vasten, dat is nogal een mager woord. Doch de wevers van vroeger waren ook meestal mager. Ik heb tenminste nog nooit gehoord dat er ergens een wever van de vetziekte gestorven is. Men beschouwde de vasten zoals die werkelijk is: een gebod van de H. Kerk en daaraan gehoorzaam zijnde, zich onthouden van meermalen daags vleeschspijzen te gebruiken.

Eens per dag een volle maaltijd: Jawel, zoover zijn we: Nou let wel op, lezer! Eens per dag genoeg aardappelen, dat had men wel, met zo'n lawaaissauske er over heen, daar werd voor gezorgd. Maar als men nu zegt dat een volle maaltijd bestaat uit een maaltijd waar wat in zit, iets stevigs, iets waar ge op werken kunt, nou dan hebben de wevers nooit geen volle maaltijd gehad. Maar al had men het gehad, ik wil zeggen al was men in de gelegenheid geweest om meermalen spek te eten (vleesch was toen voor de wever meestal onbekend), men zou dit niet gedaan hebben.

Men was te zeer katholiek, om het gebod van de Hl. Kerk te overtreden. Men was ook nauwelijks in den gelegenheid, want spekdagen waren er voor den wever niet veel in 't jaar.

Daar vandaan dat er zoveel magere wevertjes waren: Ik weet nog goed, ik was een jungske van een jaar of negen. Ik had een vogeltje, een muschje, en daar op een gegeven moment ontsnapte het vogeltje uit het kooitje en het vloog op het dak van het schuurtje. Ik het muschje achterna! Maar jawel, daar komt ons moeder: "wilde gaj daar wel 's af komme? Dao-lik val d'r nog af" Maar dat was 't 'm niet! Het was nogal winderig weer en 's moeder was bang dat ik er af zou waaien, en een uur of anderhalf aan genen kant van de Dompt terecht zou komen.

